

Chương 50

“**Đ**ậu Đậu muốn đi, mẹ...”

Vừa đi ra khỏi đại sảnh, Đậu Đậu liền buông thõng tay, tính nhào khỏi lòng Lục Thiếu Phàm, tha thiết nhìn Mẫn Nhu hai hàng lông mày nhíu chặt, ý tứ đã quá rõ, nó muốn để Mẫn Nhu đưa nó đi vệ sinh.

Lục Thiếu Phàm vỗ mông Đậu Đậu, hạ giọng giả vờ giận nói: “Đậu Đậu nói không phải sẽ bảo vệ em mình sao, bây giờ lại còn muốn làm cho mẹ khổ thêm?”

Đậu Đậu ủy khuất trề môi, cả người ỉu xiu tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm: “Vậy ba dẫn Đậu Đậu đi, mẹ ở chỗ này đợi Đậu Đậu.”

Mẫn Nhu mỉm cười sờ má Đậu Đậu, ngồi xuống trên ghế sofa để hai cha con an tâm mà đi. Cô đảo mắt lấy tờ tạp chí kê bên ngồi đọc trong khi đợi hai người trở lại.

Tiếng giày cao gót chạm xuống nền gạch từ xa vọng tới. Mẫn Nhu nhíu lông mày, từ khi mang thai cô rất ghét giày cao gót, đừng nói tới việc nghe thấy tiếng giày thôi cô cũng thấy đau đầu. Mẫn Nhu đứng dậy đi thì thấy Hồng Lam cao ngạo quý phái đứng trước cửa.

Nếu trước kia Mẫn Nhu còn cố gắng gọi Hồng Lam một tiếng “mẹ” thì sau khi trải qua chuyện Mẫn Tiệp, quan hệ giữa cô và bà đã hoàn toàn bị tiêu hủy. Hồng Lam xuất hiện trước mặt cô, Mẫn Nhu dù cảm thấy nghi hoặc nhưng cũng không nhiều bằng cảm giác buồn chán và không vui.

Lật cuốn tạp chí trong tay, Mẫn Nhu khép hờ mắt, không để ý tới Hồng Lam đang đứng ở cửa. Cô nghĩ bản thân tốt nhất không nên xảy ra mâu thuẫn với Hồng Lam, hơn nữa cô cũng đang mang thai.

“Tiểu Nhu a!”

Giọng nói cô tình tỏ ra thân thiết. Mẫn Nhu đã quá hiểu con người Hồng Lam, cũng hiểu rõ bà ta rất ghét cô, tự nhiên cũng không vì một chút thân thiết này mà thụ sủng nhược kinh. Đôi mắt Mẫn Nhu lướt từ trên quyển tạp chí chuyển đến Hồng Lam, tĩnh lặng.

Hồng Lam đối với thái độ hờ hững của Mẫn Nhu cũng không giận, gương mặt trang điểm đậm nở nụ cười ôn hòa, từ từ đi về phía Mẫn Nhu, trong tay còn mang theo một đĩa hoa quả.

Mẫn Nhu mím môi, cô rất tò mò trước thái độ bất ngờ tỏ ra ân cần của Hồng Lam. Phụ nữ mang thai luôn nhạy cảm hơn so với bình thường, đối với kẻ bụng dạ khó lường cô không thể không đề phòng. Bây giờ cô không phải chỉ có mình bản thân.

“Vừa rồi ở bên ngoài nên không gặp được con, nghe cha con nói con ở đây nên mẹ ra xem, ở Lục gia có tốt không?”

Mẫn Nhu nhìn Hồng Lam tìm cơ hội phát hiện ra vẻ giả vờ thân mật. Những lời nói của Hồng Lam thật tối nghĩa, Mẫn Nhu có thấy đôi mắt bà ánh lên sự ghen ghét, không hề dám buông lỏng đề phòng. Hồng Lam ngồi xuống bên người cô, cô liền nhích người ra giữ một khoảng cách với Hồng Lam.

Trước thái độ xa lánh của Mẫn Nhu, Hồng Lam xem như không thấy, đem đĩa hoa quả để lên bàn, sau đó quan sát Mẫn Nhu, giọng nói dịu dàng không phù hợp với dáng vẻ chua ngoa trước đây của bà:

“Thiếu Phàm đi đâu rồi, sao lại để con một mình ở đây?”

Mẫn Nhu kéo khoe môi, xem như đã trả lời Hồng Lam, rồi cầm lấy cuốn tạp chí đọc tiếp. Cô cảm thấy cô và Hồng Lam không thể bình tâm trò chuyện vui vẻ, cho nên cũng không cần phí sức để trả lời, để cho hai bên sống yên ổn một chút.

“Đây là do cha con kêu đầu bếp chuẩn bị đặc biệt cho con, mau nếm một chút đi.”

“Không cần, mấy ngày nay tôi không khỏe, không ăn được đồ lạnh.”

Mẫn Nhu không hề nhìn tới đĩa trái cây, mắt nhìn vào tạp chí, miệng cự tuyệt. Đối với nét mặt trong chớp mắt của Hồng Lam cô cũng không để ý lắm.

Cô cho là Hồng Lam tự thấy mắt mặt mà giận bỏ đi, không ngờ Hồng Lam chủ động tiếp cận cô, lòng mày Mẫn Nhu khẽ nhíu lại quay đầu nhìn Hồng Lam. Bên tai là giọng nói mềm mại của Hồng Lam:

“Thiếu Phàm làm thị trưởng bình thường chắc hẳn rất bận, nghe nói đoàn phỏng vấn của thành phố Florence mừng mối quan hệ hữu nghị sẽ tới thành phố A.”

Mẫn Nhu cũng không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn Hồng Lam, chờ bà ta nói ra ý đồ của mình. Hồng Lam hiển nhiên bị Mẫn Nhu nhìn chằm chằm đến mất tự nhiên, nhưng cũng không nói lảng sang chuyện khác:

“Lần này nơi ở của đoàn phỏng vấn là do chính phủ xử lý, tất cả hành trình đều đã được an bài trước đó...”

Nói tới đây, Mẫn Nhu cũng đoán được nguyên nhân Hồng Lam muốn lấy lòng cô. Xem ra vì lôi kéo Lục Thiếu Phàm, Hồng Lam có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả đối với người bà ta ghét cũng cố gắng lấy lòng.

“Cho nên?”

Mẫn Nhu cố tình tỏ ra không biết hỏi ngược lại Hồng Lam, vẻ mặt lúng túng khó coi vẫn như cũ tỏ ra vững vàng, mỉm cười, thương lượng nói:

“Khách sạn của Mẫn Thị có đầy đủ điều kiện phù hợp để chính phủ lựa chọn. Con nói với Thiếu Phạm một tiếng, bảo Thiếu Phạm chỉ định khách sạn Lôi Địch sẽ tiếp đãi đoàn phỏng vấn được không?”

Nói đến cuối cùng ngữ khí Hồng Lam càng trở nên thành khẩn. Mẫn Nhu nghe vào tai mà cảm thấy nịnh nọt ghê tởm. Một khi Mẫn thị được chính phủ chọn làm nơi tiếp đãi khách như vậy không chỉ mang lại lợi ích thương mại bên ngoài mà danh vọng xã hội cũng sẽ được nâng cao. Một hòn đá trúng hai con chim - quả là chuyện tốt, Hồng Lam làm sao bỏ qua?

“Bà cũng nói khách sạn Mẫn thị có đủ điều kiện phù hợp để lựa chọn, vậy thì có gì để mà lo lắng, chẳng lẽ Mẫn thị lại phải đi so sánh với những khách sạn khác?”

Mẫn Nhu cười vô tội tán dương Mẫn thị, sắc mặt Hồng Lam trở nên âm trầm, cố gắng chống đỡ nở nụ cười, không hề lập tức trở mặt, dường như còn muốn đánh trận cuối cùng.

“Tiểu Nhu, con không ở Mẫn thị nên không biết gần đây công việc kinh doanh gặp khó khăn. Mẫn thị là tâm huyết mà ông nội con đã cực khổ xây dựng, nếu lần này bị hủy đi trong chốc lát, cha con làm sao đối mặt với cha ông đi trước.”

Gặp khó khăn? Mẫn Nhu liền nghĩ ngay tới Diệp Vân Thao, dựa vào địa vị thân phận của Mẫn gia trừ khi là người có quyền lực chính trị nếu không sẽ không thể hạ được Mẫn thị! Người có thù oán với Mẫn thị trừ cô ra còn có cậu mình, cô cũng không thể nghĩ ra thêm người thứ hai.

Hồng Lam thấy vẻ mặt trầm tư của Mẫn Nhu, không ngừng thuyết phục nói: “Tuổi cha con cũng đã lớn, nếu Mẫn thị xảy ra chuyện không biết cha con có chịu nổi đả kích này không!”

Hồng Lam đột nhiên trở thành người vợ hiền suy nghĩ cho chồng. Mẫn Nhu cũng vì lời bà ta nói mà cười lạnh, gương mặt nhỏ cũng không có dáng vẻ suy ngẫm như lúc này khiến Hồng Lam khó hiểu.

“Nếu cha đã chọn kinh doanh thì sẽ hiểu những nguy cơ và lợi ích luôn cùng tồn tại. Mẫn thị gặp chuyện tôi tin cha có thể tự mình giải quyết, nếu quả thật không được nữa, cha có thể tới tìm tôi, không cần bà phải làm người thuyết khách!”

Mẫn Nhu không chịu đưa tay giúp, thái độ kiên quyết khiến cho nụ cười trên gương mặt Hồng Lam đầy vẻ lo lắng, đôi mắt trừng to ý cười lấp lánh nhìn Mẫn Nhu, oán hận nói: “Cha mà thật ưỡng công khi nuôi mày, gã đi rồi liền xem thường nhà mẹ đẻ? Đừng quên, là cha mà không quan tâm đến sự phản đối của mọi người cứu mày thoát khỏi cô nhi viện!”

“Cứu tôi?” - Mẫn Nhu cười mỉa mai, từ trên ghế đứng phất dậy, mắt nhìn Hồng Lam đang tức giận: “Nếu như trong mắt bà cứu người nghĩa là đem một

người tù trong hồ lửa đẩy vào vực sâu tối đen như vậy thứ ân tình cứu mạng đó tôi tuyệt đối không muốn.”

Mẫn Nhu đề tạp chí lên bàn, nhìn lướt qua Hồng Lam đang dùng vẻ mặt không dám tin nhìn cô. Mẫn Nhu cầm lấy túi xách áo khoác, không muốn ngồi cùng Hồng Lam lâu hơn liền ra khỏi phòng tiếp khách.

Lục Thiếu Phàm và Đậu Đậu vẫn chưa quay lại, Mẫn Nhu không khỏi lo lắng. Nếu không thể ở phòng tiếp khách vậy cô sẽ đi tìm hai người sau đó chuẩn bị về nhà.

Phòng vệ sinh ở tận cuối hành lang bên trong, Mẫn Nhu cũng không vội. Bước chân di chuyển từ từ, cô dừng lại nhìn ngắm mấy bức họa trên hành lang. Lúc nhìn thấy bức tranh mẹ con, Mẫn Nhu nhếch miệng tạo thành độ cong nhàn nhạt.

Ngón tay mảnh khảnh khẽ vuốt nhẹ theo đũa trẻ mũm mĩm, nhìn gương mặt nhỏ nhắn non nớt của nó. Mẫn Nhu có thể hình dung ra dáng vẻ đáng yêu của đũa trẻ trong bụng mình, đầu ngón tay áp lên bụng, ánh mắt nhu hòa, gương mặt sáng bừng hạnh phúc rõ ràng đến mức đã vô tình đâm bị thương đôi mắt và trái tim của người khác.

Cơ thể mảnh mai giống như bị một đôi mắt nhìn xuyên qua. Mẫn Nhu theo giác quan thứ sáu, quay đầu nhìn lại, trên hành lang, dáng người cao ráo anh tuấn, gương mặt lạnh lùng kiêu ngạo không chút che đậy đập vào mắt cô.

Đôi mắt lạnh lùng không mang theo cảm xúc dư thừa. Bây giờ nó nhìn cô lại khiến cô không khỏi mất tự nhiên. Mẫn Nhu giấu đi nụ cười, thu hồi ánh mắt đang thương họa, cứ như vậy yên lặng đi ngang qua anh ta, đi hướng về sau.

Lúc lướt qua, mùi rượu đập vào mũi, đó là hương vị quen thuộc nhất trong kí ức của cô. Mỗi khi xã giao về, trên bộ tây trang đều có mùi này; nhưng hôm nay nó đã trở thành mùi hương mà cô khó chịu nhất.

Bước chân Mẫn Nhu tăng nhanh, trong lúc không chú ý, giày đập lên nơi giáp nhau giữa hai miếng thảm, cả người ngã đổ về trước.

Cảm giác kinh hoàng tràn ngập trong đầu, Mẫn Nhu theo bản năng che bụng mình lại, tốc độ nghiêng ngày càng tăng nhanh. Cảm giác sợ hãi lóe lên trong đầu. Nhưng sự đau đớn không ập tới, Mẫn Nhu vội vàng xoa bụng, xác định không sao mới thở phào một tiếng.

Đầu vai và thắt lưng có một bàn tay mạnh mẽ giữ lấy. Trong hơi thở không phải mùi bạc hà thơm ngát, Mẫn Nhu kinh ngạc đảo mắt, chỉ mong là cô ngủi lắm. Mẫn Nhu thất thần suy nghĩ rồi ý thức ra là ai ôm cô, vẻ mặt kinh hoàng gờ xuống thay vào đó là thái độ hờ hững lạnh lùng.

“Buông tôi ra.”

Kỷ Mạch Hằng như không nghe thấy câu ra lệnh lạnh lùng của Mẫn Nhu, ánh mắt thâm thúy vẫn nhìn cô, bàn tay không vì cô phản kháng mà buông ra, giống như bức điêu khắc bất động.

Cô bị anh ta nhìn đến xấu hổ. Mẫn Nhu tức giận nhìn chằm chằm Kỷ Mạch Hằng đang trân trân nhìn cô, không hiểu sự khác thường của anh ta, áp chế cơn giận, nói:

“Dù cảm ơn anh đã cứu tôi, nhưng anh buông ra đi, tránh để người khác nhìn thấy lại gây ra hiểu lầm không cần thiết.”

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau có phải cũng là tình cảnh thế này?”

Giọng nói khàn khàn của Kỷ Mạch Hằng xuyên qua âm thanh giấy giũa của cô, rót vào tai cô, cô cũng ngừng phản kháng, nghi hoặc nhìn về phía anh ta.

Đôi mắt trước sau lạnh lẽo lại lấp lánh ánh sáng, bờ môi căng cứng có chút thả lỏng, cổ họng lên xuống, ánh mắt nhìn cô dần trở nên dịu dàng mê muội.

Về mặt và động tác khiến người ta giật mình, như lời anh ta nói, lần đầu tiên hai người gặp nhau, có phải cũng tốt đẹp như trước kia cô từng mộng tưởng!

Cũng tại hành lang treo đầy tranh, Kỷ Mạch Hằng đứng trước bức họa, cô nắm lấy khung cảnh lồng kính, dưới chân bước hụt, giá treo vô tình đổ xuống, anh ta chột đưa tay đỡ lấy cô.

Ánh sáng ấm áp của hành lang chiếu rọi, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông hoàn mỹ kiêu ngạo, gương mặt lạnh lùng mang theo ý cười thần nhiên, tiếng nhạc du dương hòa vào trong suy nghĩ, lúc đó người đàn ông trước mắt đã khắc ghi vào trái tim cô.

Bây giờ khi nhớ lại, tim cô đã không còn đập thành thịch, chỉ cảm thấy thật mĩa mai. Lúc đó Kỷ Mạch Hằng cũng vì yêu nên mới lộ ra nụ cười vui vẻ đó, còn cô lại cho rằng nụ cười đó vì cô mà xuất hiện, bây giờ nhớ lại cảm thấy thật nực cười.

Mẫn Nhu kéo suy nghĩ chìm trong hồi ức quay về, môi mỏng cong lên, khác hẳn với vẻ mặt của Kỷ Mạch Hằng, thần nhiên nhìn về phía cuối hành lang, cô bình tĩnh đến vô tình:

“Quá khứ không có ý nghĩa thì không cần phải nhớ rõ nữa. Tôi chỉ nhớ cảnh tôi và chồng tôi gặp nhau, nếu Kỷ Thiếu có hứng thú tôi không ngại nhớ lại lần nữa!”

Bàn tay giữ lấy cô liền thả lỏng, Mẫn Nhu nhân cơ hội dùng sức đẩy Kỷ Mạch Hằng ra, sau đó lui về sau vài bước để phòng, cô giống như con mèo đang vươn móng vuốt tức giận nhìn Kỷ Mạch Hằng.

Kỷ Mạch Hằng không chú ý nên bị Mẫn Nhu đẩy lui về sau chạm vào tường, lông mày đen nhíu lại, cảm giác mát mát đau đớn khôn cùng khiến người ta

không lý giải nổi khi anh ta nhìn vào mắt Mẫn Nhu. Dưới ngọn đèn, nó tỏa ra thứ ánh sáng hoa lệ chói mắt.

Mẫn Nhu quay đầu, không để ý tới cảm xúc phức tạp đang lan tỏa trong mắt anh ta, cô nhặt túi xách lên, chuẩn bị đi về phòng vệ sinh, phía sau cất lên giọng nói chất vấn phần nộ của phụ nữ.

“Hai người làm gì ở đây!”

“Hằng đây là lý do anh đi ra ngoài hóng mát sao? Em tin anh như vậy sao anh lại có thể gạt em!”

Mẫn Nhu phủ bụi trên túi, giọng nói lên án của Mẫn Tiệp bệnh tâm thần như ngăn cách khỏi thế giới bên ngoài của cô. Ánh mắt đảo qua lại, lúc liếc mắt còn thấy hai con mắt đăm lẹ của Mẫn Tiệp, ủy khuất chỉ trích nhìn Kỷ Mạch Hằng tựa vào tường.

Kỷ Mạch Hằng mệt mỏi nhú đuôi lông mày lại. Gương mặt anh tuần có chút khó chịu với thái độ âm ỉ của Mẫn Tiệp, ánh mắt lạnh lẽo đưa lên. Khi nhìn thấy vẻ mặt chế giễu của Mẫn Nhu thì nơi đáy mắt chớp tắt một loại ánh sáng dịu dàng như nước.

Mẫn Nhu không thấy không có nghĩa Mẫn Tiệp không để ý tới. Hơn nữa, Mẫn Tiệp lúc nào cũng đề phòng Mẫn Nhu, thái độ Kỷ Mạch Hằng dành cho Mẫn Nhu có biến chuyển như thế nào thì cô ta là người rõ như lòng bàn tay, lúc này ánh mắt Kỷ Mạch Hằng lại trần trần nhìn theo bóng lưng Mẫn Nhu, có vẻ như không chịu dứt ra.

“Anh cảm thấy bây giờ nó rất tốt đúng không? Anh muốn vứt bỏ em và con, quay trở về sống bên nó lần nữa sao?”

Mẫn Nhu thật bội phục sát đất trí tưởng tượng của Mẫn Tiệp. Có lẽ bất kỳ ai không có mối quan hệ gì chỉ cần qua miệng của cô ta thì sẽ trở nên có liên quan lại còn có quan hệ bất chính. Kỷ Mạch Hằng vẫn chung thủy với cô ta, tại sao luôn nghi thần nghi quỷ đổ mọi thứ lên đầu cô?

Thay vì cứ tiếp tục làm âm ỉ lên như thế, cô ta nên chăm sóc ở bên cạnh Kỷ Mạch Hằng. Theo tính cách Kỷ Mạch Hằng, anh ta không thích phụ nữ cả ngày chỉ biết đi gây sự, cô tự hỏi liệu Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp có thể sống với nhau đến cuối cuộc đời!

HẾT TẬP 1